

LEDČICKÉ NOVINY

Červenec 2000

Slovo starostky

V úvodu dnešních letních „novinek“ bych ráda s potěšením konstatovala, že většina obyvatel naší vesnice zaplatila poplatek za odvoz domovního odpadu. Těm, kteří tak ještě neučinili, bude dluh písemně připomenut. Nevyrovnají-li jej ani potom, čeká je řízení přestupkové komise.

Chci se také zastavit u problematiky vodovodních přípojek. Jak víte, každým dnem stoupá počet lidí, kteří už mají vodu „doma“. Zaráží mě však to, že nacházím jen málo vstřícnosti ze strany některých spoluobčanů, kteří pracem přihlížejí se založenými rukama a čekají třeba i na to, až jim „někdo“ do připravených výkopů podšpe polyethylenovou hadici a pak ji pěkně zahrabe. Našlo se jen málo majitelů nemovitostí, kteří si uvědomili, že jim Obecní úřad tím, že financuje a zajišťuje výkopové práce, pomáhá zhodnotit jejich vlastní majetek a přiložili ruku k dílu. Sami výkop zasypali, udusali a celé místo uklidili.

Upozorňuji na to, že obecní zastupitelstvo při svém veřejném zasedání odsouhlasilo, že obec zajistí a zaplatí výkopové práce k vodovodním přípojkám na hranici pozemku vlastníka. Ne tedy i práce následné, to jest například zahrnutí výkopu. Tak totiž stále narůstají finanční náklady, takže ubývá peněz z naší společné „kapsy“.

Mrzí mě i to, že někteří z našich spoluobčanů naprosto ztratili (nebo ji nikdy neměli) úctu ke kulturním hodnotám. Na právě opraveném kostele sv. Václava jsou už zase vystřílena okna. Napáchané škody jdou do tisíců. Ten, kdo bude přistižen, všechny náklady zaplatí. Pohnutky ke střílení jsou možná „sportovní“, možná kdosi potřebuje zabité holuby ke krmení dravých ptáků nebo zvířat. Ale následky budou tvrdé. Musí být, protože jinak se podobných nešvarů nezbavíme.

Radost mám z toho, že se probouzíme z letargie a že i místní mládež sama nabízí svou pomoc při organizování kulturních a společenských akcí v obci. Je potěšující, že při jejich přípravě a průběhu se nás setkává stále víc. Učíme se tak být více spolu. A to je dobře. Potřeba vzájemné komunikace na vesnici byla vždy jedním z hlavních pilířů klidného a spokojeného soužití občanů. Budu ráda, když tomu tak bude i nadále.

Závěrem bych chtěla popřát všem ledčickým dětem hezké prázdniny, vám, dospělým, krásnou dovolenou s odpočinkem každému podle jeho představ. Těším se opět na spolupráci s vámi všemi.

Jiřina Michovská

Upozornění pro občany

Vzhledem k rozsahu prací na vodovodních přípojkách bude na příštím veřejném zasedání obecního zastupitelstva probírán návrh na časové omezení výkopů financovaných

Obecním úřadem. K tomuto kroku vede obec nutnost, aby se tyto práce brzy dokončily a mohly začít stavební přípravy na plynofikaci.

Malá ledčická

kronika

V červenci, v srpnu a v září oslaví významná životní jubilea:

50 let	Sršeň Karel čp. 106 (24. 7.) Kaclík Bedřich čp. 104 (14. 8.)	80 let	Nejč Stejskalová čp. 31 (15. 9.)
60 let	Klementová Dagmar čp. 207 (31. 7.)	82 let	Král Josef čp. 224 (16. 7.) Došková Marta čp. 129 (12. 8.)
65 let	Petrášová Marta čp. 220 (20. 7.) Tydlitátová Hana čp. 206 (11. 8.)	85 let	Plicková Růžena čp. 135 (3. 8.)
75 let	Nedvědová Marie čp. 36 (11. 8.) Král Antonín čp. 117 (3. 9.)		

**Blahopřejeme všem těmto spoluobčanům k jejich významným výročím
a přejeme jim hodně zdraví, klidu a pohody do dalších let.**

Zlatá svatba

26. srpna tohoto roku oslaví padesát let svého spokojeného manželského spoluzití

Zdena a Antonín Královi.

K tomuto významnému výročí jim všichni blahopřejeme
a přejeme hodně zdraví, klidu a štěstí do dalších let.

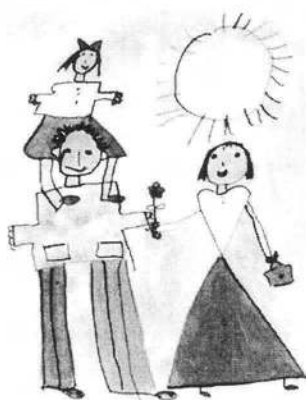
Narozeniny pana Sígla

Chtěli bychom touto cestou poblahopřát přispěvovateli do Ledčických novinek, spisovateli a kronikáři, panu Miroslavu Síglovi, k jeho 74. narozeninám, které oslaví 25. září. Přejeme mu všechno dobré a ještě lepší, hodně pohody a hlavně zdravíčka. Věříme, že si na nás někdy udělá čas a přijede do Ledčic vyprávět o své nové knížce „Osudy a osobnosti obce“, se kterou jsme vás již seznámili.

Kulturní střípky

Soutěž o nejkrásnější srdíčko

Den matek už máme dávno za sebou, ale přesto se sluší alespoň několika slovy zhodnotit soutěž, kterou vyhlásila ledčická škola společně s Obecním úřadem. Sešlo se několik desítek skutečně krásných a něžných srdíček. Všechna byla vystavena na chodbě školy a jejich autoři byli odměněni drobnostmi. Nejmladší účastníci soutěže byla tehdy patnáct měsíců „stará“ Tereška Schořová, která si za své dílko odnesla panenku. Také všechna ostatní „miminka“, jako Monička Hrnčířová, Andrejka Derynková a Honzík Šourek, dostala svou určitě první životní výhru. Všechny děti z Mateřské školy, které

malovaly srdíčka pro maminku, byly za svou snahu odměněny drobnými dárky. Nejúspěšnější ze školáků byla Kristýnka Salačová, protože své srdíčko pojala naprosto originálně. Mělo oči, ruce, nohy, mašli a širokánský šťastný úsměv. Také Vlastík Hillebrandt měl úplně jiné srdíčko, než ostatní. Bylo vyzdobeno přímo vlastenecky, neboť se na něm vypínala hora Říp i s „kapličkou“. Mimořádnou odměnu získali Jára Emmer a dvě Kristýnky – Škarohlídová a Polívková. Všem dětem děkujeme za účast a věříme, že se další soutěže, vyhlášené určitě co nevidět, opět zúčastní.

Soutěž o „Ledčického kanára“

Před koncem letošního školního roku proběhl první ročník pěvecké soutěže pro děti. Porotou byli všichni přítomní, kteří udělovali body od 1 do 5. Na prvním místě, odměněna diplomem a aplausem, se s krásným „spirituálem“ umístila Kristýna Salačová, kterou ostatně všichni známe z nejrůz-

nějších veřejných vystoupení jako výtečnou zpěvačku s rytmem v těle. Druzí byli Ondra Došek a Anička Holubová se stejným počtem bodů. Bronzový Jára Veverka svým výkonem mile překvapil. Vítězům blahopřejeme a těšíme se na druhý ročník soutěže.

Udělejte si radost

Seznámili jsme vás již s tím, že Ledčice budou na ručně kreslené panoramatické mapě. Stalo se. Firma FORZA Brno dodala opravdu krásné rozměrné obrazy, které mohou

být nevšední ozdobou vašeho bytu. Je jich však jen 70 kusů. Cena byla propočítána na 85 Kč. Nechcete sebe nebo své přátele potěšit vkusným dárkem?

Přijďte se pobavit

Měli bychom nejen pracovat, ale také se společně pobavit. Proto je pro vás všechny, kteří nehledíte na svět kysele, nemáte „blbou náladu“ a nebudete své dny trávit pouze na zahrádce, v garáži či u televize, připraveno několik akcí.

- Místní organizace Sokola připravuje fotbalový turnaj na svém hřišti Na Cikánci. Bližší údaje budou zveřejněny.
- Podpůrný a vzdělávací spolek ŘIP organizuje 26. 8. od 9 hodin na hřišti školy nohejbalový turnaj. Všichni jsou srdečně vítáni.
- Téhož dne od 14 hodin se sejdou všichni muži, kteří mají smysl pro recesi a kteří se chtějí utkat v mužném klání nazvaném Ledčický KOSA CUP. Disciplín bude pět:
 - sekání travní plochy 2 x 2 m ruční kosou
 - hod pneumatikou do dálky
 - jízda s „radvancem“ k metě a zpět
 - zaseknutí sekery do špalvu
 - vypití půllitru piva (kdo získá nejlepší čas?)

Věříme, že silnější osazenstvo naší obce přijme toto utkání přesně tak, jak je myšleno – jako pořádnou zábavu, ba srandu, se vším všudy. Vítězové budou samozřejmě odměněni. Jejich něžné polovičky, děti i všichni ostatní, jsou srdečně zváni k hlučnému fandění

- 26. srpen je také dnem, kdy oslavíme tradiční Bartolomějskou pouť. Sejdeme se ve 20 hodin u pouťových koláček a příjemné hudbě na tancovačce pod širým nebem, opět na školním hřišti
- 1. září se v místní škole uskuteční veřejné a úplně první šerpování prvňáčků. Přijďte se v 8 hodin podívat, jak to bude našim dětem slušet.
- 21. 9. se uskuteční zájezd dětí ledčické školy na multi-mediální program Praha magická
- Od polovičky září začnou opět oblíbená rehabilitační cvičení pod vedením zdravotní sestry, paní Svobodové

Muzeum – okno vědění

Okresní muzeum v Mělníku, které se rokem vzniku (1888) řadí k nejstarším v Čechách, se přestěhovalo z lobkovického zámku a zahájilo provoz 1. 6. 2000 v nově rekonstruovaném objektu bývalého kapucínského kláštera, původně měšťanského domu, jehož počátky lze položit do druhé poloviny 14. století. Najdete jej hned vedle mělnického Městského úřadu na náměstí Míru. V novém muzeu jsou prostory pro stálou expozici, příležitostné výstavy a přednáškový sál. Krásně upravené prostory si toto půvabné město svrchovaně zaslouží. V expozici je možné nahlédnout do přírody Mělnicka, do života středověkého města, do měšťanského i venkovského interiéru konce 19. století. Na něj navazuje stálá výstava s předměty, které lidé na venkově potřebovali ke každodenní činnosti. Děti jistě potěší pohled do světa hraček a loutek. Při prohlídce se vám budou věnovat lidé, kteří svou práci vykonávají s chutí a fandovstvím a expozici vám přiblíží vůbec ne strohým vyprávěním

přesně v duchu definice muzejnictví, jak je podává Jiří Neustupný ve své knize „Muzeum a věda“. *Muzeum je instituce, která cílevědomě shromažďuje, ochraňuje, zajišťuje a pro potřeby vědy a výchovy využívá dokladů vývoje přírody a společnosti.* Protože se mělnické muzeum jako jediné v Čechách specializuje na dějiny vinařství, je ve

zpřístupněných středověkých sklepích vinárna s ochutnávkou chutných vín velmi přijatelných cen.

Můžete navštívit také příjemnou kavárničku s venkovním posezením přímo na parkánu, který kdysi byl součástí středověkého opevnění města.

Otevřeno je celoročně kromě pondělí vždy od 9 do 12 a od 13 do 17 hodin.

Na cestu staronovému muzeu přejeme, aby se rychle stalo nedílnou součástí kulturního života nejen celého Mělnicka a Podřipska, ale i centrem popularizace regionální historie a vyhledávaným místem aktivně tráveného volného času jeho návštěvníků.

Mateřská škola začala jako útulek

Nedílnou součástí péče o děti v Ledčicích byla už od roku 1939 Mateřská škola. Okresní školní rada dne 10. 3. 1939 na žádost Obecního úřadu ustanovila paní Jiřinu Novotnou-Hájkovou „*službou do nově zřízeného prázdninového útulku pro děti ve věku předškolním ve zdejší obci a to na dobu od 15. 7. do 15. 8. 1939. Pro útulek bylo použito jedné třídy školy. Ježto nebylo v obci volného bytu, přebývala jmenovaná učitelka ve školní kuchyni. V opatrování měla 40 dítek ve stáří od dvou do šesti roků v denní době od 7 do 11 a od 13 do 16 hodin. Opatření se velmi dobře osvědčilo, neboť na pole mohly i matky, které pak jinak byly nuceny zůstat s dítky doma.*“

Dle záznamu řídicího učitele Obecné školy v Ledčicích se dále praví: „*Na žádost obecního zastupitelstva chválila Česká zemská školní rada v Praze výnosem č. 1-1511/1940 ze 13. 8. 1940 zřízení veřejné mateřské školy v Ledčicích o jedné třídě pro dítky ve věku od 3 do 6 let se zaměstnáváním jazykem českým a to od 1. 9. 1940.*“

Pedagogický dohled byl svěřen správě zdejší obecní školy. Školka byla u místěna v opravené volné třídě budovy. Nejnutnější nábytek zapůjčila obecní škola. Byla to skříň ze školní kuchyně, stůl, dvě židle a 10 k tomu účelu opravených starých lavic. Nový nábytek byl objednán místním starostou Václavem Tošnerem u truhláře J. Dvořáka, který do konce měsíce září dodal 4 stoly, 3 věšáky a stojan na tabuli v úhrnné ceně 1150 korun.

První učitelkou byla stanovena okresní školní radou v Roudnici paní Anna Lancová, dosavadní učitelka MŠ ve Sběři, okres Nový Bydžov. Brzy po svém nástupu však byla umístěna do Klapého a na zdejší mateřskou školu přišla od 5. září 1940 paní Eva Jarošová. Narodila se v Uherském Hradišti na Moravě 7. 5. 1912. Obecní školu navštěvovala tamtéž, stejně jako školu střední. 26. 6. 1930 absolvovala na učitelském ústavu v Praze. Do roku 1939 pracovala jako výpomocná učitelka v MŠ v Čeradčích u Žatce. Od 1. 1. 1940 do 1. 9. 1940 působila jako úřednice okresní péče v Přelouči.

Mateřskou školu tehdy navštěvovalo 19 chlapců a 11 dívek. Z toho 3 a 4 letých šest, 4 až 6 letých 24.

Od 15. května 1944 byl v Ledčicích, na základě inspekce vykonané panem okresním školním inspektorem Adolfem Čendlem z Kralup n. Vlt. 11. 5. 1944, zřízen dětský útulek pro děti od 3 do 10 let věku. Každodenně kromě soboty odpoledne a neděle od 7 do 11 a od 13 do 18 hodin se o děti starala opatrovnice určená úřadem práce v Roudnici, paní Marie Čápková.

O činnosti mateřské školy, či dětského útulku pak kroniky dlouho mlčí. Až v říjnu 1971 se paní Petříčková, ředitelka školy, zmiňuje o tom, že pro dětský útulek byly na žádost jeho nové ředitelky paní Zdeny Polákové uvolněny místnosti učitelského bytu v přízemí budovy. Dále podtrhuje, že paní Poláková vyžaduje volbu SRPŠ pouze pro DÚ, aby se v něm řešily jen problémy útulku, nikoli školy. Mezi oběma ředitelkami pak bylo ještě dohodnuto, že „*údržba zahrady a hřiště platí takto: za údržbu a pořádek východní části zahrady a západní části hřiště ručí ZDŠ, za zbývající poloviny pak DÚ. Obě školní zařízení se budou v příštích letech dělit o obstarávání otopu, a to tak, že jej budou obstarávat střídavě každým druhým rokem.*“

Před nedávnem, v roce 1990 byl dětský útulek opět přejmenován na mateřskou školu. Od roku 1939 do roku 1999 se ledčickým nejmladším dětem věnovaly tyto paní učitelky: Anna Lancová, Jiřina Novotná – Hájková, Eva Jarošová, Marie Čápková, Antonie Hýblová, Zdena Poláková, Jaroslava Milerová, Růžena Klementová, Božena Hrnčířová, Jana Jansová, Stanislava Petráková. Dnes pak paní Iva Zrůstová – ředitelka MŠ, Milena Justová a Vlasta Hrnčířová.

Paní ředitelka Iva Zrůstová z Ledčic odchází do důchodu. Zaslouží si poděkování za svou dlouholetou pedagogickou činnost. Na její místo na základě konkursního řízení od září roku 2000 nastoupí paní Milena Justová. Jejím přáním je, aby se děti v mateřské škole cítily jako doma. Proto hodlá o prázdninách, za pomoci obecního úřadu, připravit prostory školky tak, aby zde bylo více „specializovaných“ herních koutků a větší prostoty pro hru. Má několik nápadů, jak prostředí zútulnit a připravit tak k různorodým, nenásilným a nestressujícím činnostem a hrám. Aby pobyt pro děti zde nebyl pouze nutností, ale radostí. Prostřednictvím tvořivosti, výtvarných činností, výletů, návštěv kulturních zařízení, spoluprací se školou, obcí a hlavně rodiči chce přispět k tomu, aby děti rády a příjemně poznávaly svět, ve kterém žijí. Aby si vytvářely pěkný vztah k místním lidem i k Ledčicím, svému domovu.

Informatorium ledčické školy

Skončil školní rok 1999/2000 a děti skloňují ve všech pádech nejvybranější slova po P: plavání, parta, procházky, putování, pěkné počasí, prima prázdniny. Dospělí se naopak ohlížejí za průběhem školních dní. Všichni – učitelky i děti – se snažili odvést poctivou práci, které by nedosáhli jinak než společně, vstřícně a klidně.

Děti toho hodně dokázaly, mnohým potěšily. Získaly dobré návyky pro samostatnou práci, která je jim zadávána diferencovaně, podle jejich dovedností, úrovně znalostí a výkonnosti. Výhodou věkově smíšených skupin žáků v jednotlivých třídách je to, že se tu formují osobnosti, které se učí podřizovat, ale i prosazovat. Děti se učí dialogu, samostatnému úsudku, dovednosti zdůvodnit svůj názor či stanovisko, schopnostem pracovat v týmu, jsou vedeny k vzájemné toleranci a komunikaci. Vytvořily kolektiv, který drží pohromadě, ve kterém nedochází k žádným větším konfliktům a kde nejsou ani náznaky šikany. Ve škole je rušno, někdy hlučno, ale to je příznačné pro spokojené a nestressované děti. Pro takové děti je radost připravovat nejrůznější akce. Letos jich bylo opravdu pozeňnaně.

Co tedy mají žáci místní školy za sebou?

- **účast v několika výtvarných soutěžích**, na příklad: Já a moje kolo, Narozeniny Kačera Donalda, Nejkrásnější srdíčko pro maminku, Až budu starý (k Roku seniorů)...
- **další soutěže:**
dvě kola sběru PET lahví (vyhodnocení 9. 3. a 30. 6.), v prvním zvítězila Lucka Budková, ve druhém Anička Holubová. Všechny děti nasbíraly nejprve 2648 lahví, ve druhém kole pak 9729 kusů.
Ledčický kanár – soutěž pěvecká (vítěz K. Salačová)
Zlatý gól – soutěž fotbalová (vítěz J. Emmer)
Soutěž v aerobiku (připravila E. Stejskalová)
Dopravní bezpečnostní soutěž s první pomocí (celosvětová akce OSN 1. 5. – 15. 5. 2000)
Minifotbal – palmu vítězství si odnesli i dva žáci školy (V. Uher, O. Došek)
Turnaj ve školním tenise a v šachu (ve školní družině)
- **shlednutí šesti divadelních představení** v Roudnici, v Praze, v Lužci
- **cyklus přednášek ve spolupráci s Okresním muzeem v Mělníku:**
8. 12. Advent
8. 2. Období prázek a pohádek
10. 3. Příroda okolo nás (Mělnický region)
15. 6. Středověký Mělník, návštěva Muzea

- **cyklus 10 dvouhodinových výukových programů** (Ptáci, Stromy) **včetně dvou poznávacích vycházek do okolí Ledčic** ve spolupráci s CICONÍÍ v Roudnici, jejichž cílem je zlepšení přístupu dětí k přírodě, prohloubení jejich přírodovědných znalostí i návod k její aktivní ochraně
- **účast na výstavách:**
14. 9. Veltrusy-galerie, obrazy a plastiky V. Klímové (Česká strašidla)
18.–20. 12. Vánoční výstava – výrobky a výtvarné práce dětí – obrázky, výšivky, přáníčka, betlémy, keramika, figurky z těsta
17. 6. Výstava na plotě – obrázky dětí
- **exkurze:**
10. 10. Historické objekty v Ledčicích
25. 1. sklárna
29. 3. knihovna
31. 3. Obecní úřad
9. 5. POST-Design – ledčická truhlárna
30. 5. předvedení sanitky Rychlé záchranné služby
- **návrat k lidovým tradicím:**
4. 12. Čertí rojení
20. 12. Dopis od Ježíška z Božího Daru
6. 1. Tři králové
26. 2. Masopust
8. 4. Otvírání studánek, vynášení Smrtky
27. 4. Sazení Lípy druhého tisíciletí, zakopání „poselství“ příštím generacím
30. 4. Čarodějnice (výběr nejzdařilejší – Miss 2000)
14. 5. Den matek – soutěž pro maminky
27. 5. Staročeské máje
17. 6. Dětská veselice – tradiční hry, zábavy a soutěže
- **příprava recitačních pásem, dramatizací a kulturních vystoupení:**
5. 11., 4. 6. Vítání občánků
22. 12. Vánoční besídka
5. 5. Pokládání věnců k památníku padlých (55. výročí konce II. světové války)
- **výlety:**
14. 9. Veltrusy – obora, zámek
21. 5. ZOO Praha
15. 6. Mělník, Kokořín, Hucul klub
- **významné dny:**
21. 4. Světový den boje proti hluku (Bzučím tiše)
24. 5. Světový den mléka – slavnostní přípítek mlékem
5. 6. Den země – soutěž, děti v zeleném oblečení

V průběhu školního roku při škole pracoval kroužek aerobiku vedený E. Stejskalovou a taneční kroužek M. Zemanové.

Kromě uvedených aktivit se děti zúčastnily ozdravného pobytu na horách (23. 1. – 29. 1. Josefův Důl), tříměsíčního plaveckého výcviku v Roudnici (později v Litoměřicích) a průběžného protidrogového programu.

V. Šourkové, N. Cucové, K. Škarohlídkové, L. Budkové, J. Emmerovi, K. Salačové, K. Vrbové, M. Pospíšilovi byly uděleny pochvaly za vzornou reprezentaci školy na veřejnosti. Knižní odměny dostali prospěchově nejlepší žáci: V. Šourková, L. Budková, M. Pospíšil, K. Salačová, a M. Justa. Věcné odměny dostali K. Polívková, K. Škarohlídková, N. Cucová, T. Janovský a V. Hillebrandt.

Škola také letos aktivně spolupracovala se spádovou plně organizovanou 2. ZŠ v Roudnici nad Labem – porovnávání pololetní klasifikace ve všech předmětech, příprava textů a prověrek.

Ve školní knihovně je evidováno přes 100 vypůjček, žáci docházejí i do místní lidové knihovny. Celoročně pracovali též s časopisem Mateřídouška. V hodinách angličtiny využívali software, napsali do Londýna dopis tělesně postiženému chlapci, sběrateli vizitek. Za finanční podpory Obecního úřadu je aktualizován knižní fond školy především o encyklopedie, dále je postupně obměňován fond učebnic, kabinetní sbírky souborů a názorných pomůcek, byl pořízen počítačový program anglického jazyka. Obecní úřad se neustále snaží o zlepšování interiérů i okolí školy (žaluzie, obložení šatny, kryty na radiátory, skříňky na aktovky, malířské stojany, opravu střechy nad WC, drobné údržby, úprava školní zahrady...), pomáhá i finančně – přispěl na příklad každému zúčastněnému dítěti na pobyt ve škole v přírodě, zajišťuje věcné odměny do soutěží apod.

Letos škole svými sponzorskými finančními a věcnými dary pomohli:

- pan A. Salač – zaplatil pobyt ve ŠvP dvěma sociálně slabým dětem
- Pískovna Ledčice – doprava do ŠvP
- Carostav Kralupy – doprava do pražského divadla Skelet dvakrát v roce
- MEVA Roudnice – doprava na celodenní školní výlet
- někteří členové OZ a přátelé školy – věcné a finanční dary (průběžně vás o nich informujeme v Ledčických novinkách)
- rodiče dětí a další účastníci akcí – dobrovolné vstupné

Až bude v září škola vonět leštěnkou, novými nátěry a čistotou, čeká žáky i učitelky mnoho práce. Už dnes jsou přichystány nové výukové programy k posílení zdraví dětí, další cyklus aktivit ve spolupráci s ekologickou stanicí CICONIA, práce se zdroji informací (alba, monografie, slovníky, encyklopedie, počítačové programy...) a podobně. Protože se po létech opět v ledčické škole začnou učit žáci pěti ročníků, budou talentovaní žáci připravováni k přijímacím zkouškám na gymnázium. Pomocný materiál pro český jazyk, matematiku a angličtinu je již zajištěn. Slovo dostanou i rodiče, s nimiž je pomalu ale jistě navazována stále užší a neformálnější spolupráce s patrnou vzájemnou vstřícností. Snad se některý z nich uvolí vést nějaký zájmový kroužek – např. dramatický, studené kuchyně, rybářský... či kdoví jaký jiný.

**Popřejme tedy všem – dětem, rodičům, učitelkám,
kuchařce, uklízečkám – klidný a příjemný
školní rok 2000/2001.**

Pohled do historie

G. Costa, P. P. Columbani a Ledčice

ing. Otakar Špecinger

Současná generální oprava katolického kostela v Ledčicích vyvolává jistě také zájem o jeho hlavní tvůrce, tedy především projektanta a stavitele. V mnoha obdobných případech tyto osobnosti u našich venkovských svatostánků neznáme, avšak právě Ledčice jsou našťastí pozoruhodnou výjimkou. Jak zjišťujeme z lobkovických archivních fondů, architektem barokního kostela tehdy obnovované ledčické farnosti byl Girolamo Jeroným Costa. Narodil se někdy kolem roku 1671 v severní Itálii v Peliu Inferiore a po vyučení a vyškolení se odebral do Čech, kde ovšem jeho životopis známe jen se značnými mezerami. Neboť poprvé je Costa uváděn jako „Baumeister“ v Červeném Hrádku u Jirkova na panství Hrzánů z Harasova, kde se tehdy oženil. Měl zřejmě na starosti jenom běžnou stavební činnost (neboť zámek byl už hotov) – a odešel jinam roku 1707, kdy tento velkostatek koupili Lichtenštejnové. V letech 1720 a 1721 (patrně i před tím) pracoval Costa pro rod Lažanských v Manětíně. Další údaje o něm pak pocházejí až ze 30. let 18. století, kdy projektoval a vyzdobil hřbitovní kapli Božího těla v Hostíní. Jde o mimořádně mistrovské dílo, které dokazuje, že Costa byl vynikajícím architektem a zároveň malířem. Pracoval zřejmě tehdy pro roudnické Lobkovice, kteří ho zároveň pověřili návrhem přestavby zdevastovaného kostela v Ledčicích. Kvůli pří-

slušným plánům prodléval Costa určitou dobu ve zdejší obci, avšak roku 1737 působil už jako „architetto“ na salmovském panství v Lipové u Rumburka, kde stavěl tamní zámek. Jinak žil ve velmi přátelských stycích s proslulým italským stavitelem Anselmem Luraghem (1701–1765) a s dalšími barokními umělci. Girolamo Costa zemřel dne 3. února 1741 na Malé straně v Praze jako nedlouho před tím imatrikulovaný akademický občan Karlovy univerzity – a zanechal značný odkaz Vlašskému špitálu.

Costa ovšem, jak je zřejmé, přestavbu ledčického kostela v podobě, která se dodnes uchovala, pouze projektoval. Skutečné provedení díla ale svěřili majitelé roudnického panství rovněž italskému tvůrci – a to Petru Pavlu Columbani. Ten přišel na svět roku 1682 také v severní Itálii, podle některých zpráv v Miláně, ale pravděpodobněji na okraji Lugana. Doma získal stavitelské znalosti, takže jako pětadvacetiletý se potom mohl pustit do světa. Přes Prahu tak přišel Columbani do knížecího lobkovického sídla v Roudnici nad Labem, kde vzápětí pojal za manželku půvabnou dceru vrchnostenského sklenáře, s níž měl dvě děti. Když mu ale tato choť na morovou nákazu v roce 1713 zemřela, oženil se tu Columbani podruhé, avšak rodina tím vzrostla pouze o jediného dalšího syna. Za to získala dědictvím značný majetek

Ing. Otakar Špecinger oslaví brzy své narozeniny. Narodil se 29. srpna 1923 v Kralupech nad Vltavou, se kterými je spjat po celý svůj život. Od mládí se zajímal o historii celého Podřipska, o jeho kulturní a společenský život. Publicistická činnost Otakara Špecingera je nesmírně rozsáhlá. Je autorem téměř šedesáti knih – monografií, životopisů, sborníků, historických průvodců a podobně. Píše do odborných časopisů, do regionálního tisku, ale bohatá je též jeho přednášková činnost. Jsme velmi rádi, že své aktivity rozšířil i o příspěvky do Ledčických novinek. Velmi si toho vážíme a chtěli bychom mu touto cestou projevít svůj dík. Zároveň mu k jeho narozeninám přejeme mnoho zdraví, neutuchajícího elánu, klidu, osobního štěstí a naplnění magie dvou šťastných sedmiček, které symbolizují jeho letošní jubileum – 77 let. Přejeme mu ještě mnoho práce pro „jeho“ Kralupsko, Mělnicko a Podřipsko.

a Columbani se stal zámožným roudnickým měšťanem, který vedle domu a rozlehlých polí vlastnil i dvě vinice a dobrou chmelnici. Avšak Columbaniho vážnost nespočívala v příkladném hospodaření, nýbrž vydobyl si hned od počátku zcela mimořádné postavení ve městě, na zámku a v celém Podřipsku svou stavitelskou činností. Opravoval a rekonstruoval měšťanské domy, panské hospodářské dvory a například i mosty a především postavil, anebo od základů přebudoval několik význačných venkovských kostelů. Jednalo se o svatostánky ve Sloupu, Polevsku, Libochovicích, Peruci a Chotěšově – a napo-

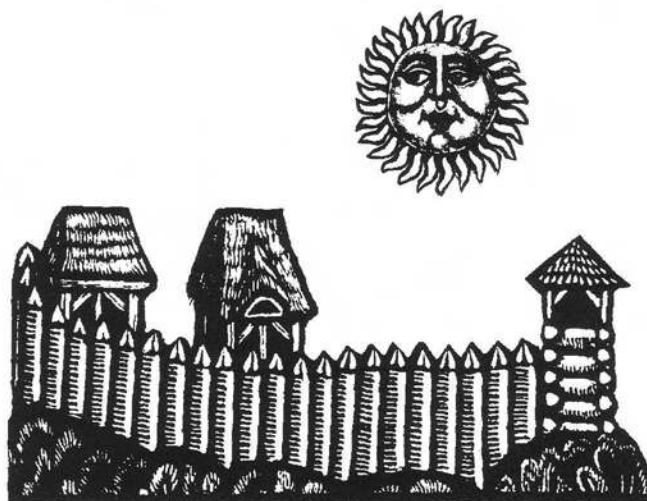
sledy pak v Ledčicích. Zde probíhala tato stavba od roku 1737 až do roku 1752, takže se Columbani ani nedožil jejího dokončení. Zemřel totiž asi po Silvestru 1748 (přesně to není známo) a pohřben byl 4. ledna 1749. Pro nás je ovšem důležité, že po řadu let se Columbani, tento nesporně vynikající regionální stavitel, často vyskytoval ve zdejší vsi, kde řídil složité přísunové, zednické, tesařské a ostatní řemeslné práce (oproti Costovým plánům musela být např. stará kostelní věž zcela zbořena a nově vyzvednuta) – a že se tudíž nesmazatelně zapsal do bohaté historie i dnešních Ledčic.

O nejstarších držitelích Ledčic

Patrně nejstarším držitelem Ledčic byl neblaze známý mocný rod Vršovců, který byl ve službách přemyslovských knížat. Vršovci byli povětšinou nevraživí, nezkrotní, suroví a divocí lidé. Náležel jim Vražkov, Krabčice, Mnetěš, Černouček, Ledčice, Libkovice, Martiněves. V historii je zapísáno mnoho špatných činů tohoto rodu. Snad nejkrvavější je ten, který má vztah k Libici. Toto rozsáhlé hradiště ve východních Čechách stálo „tam kde Cidlina ztrácí své jméno a vlévá se do Labe“. Za mohutnými hradbami a kamennou věžovitou branou byl vybudován kostel, roubený palác, ale i mincovna, řemeslnické dílny a tržiště, kde kvetl obchod. Držitelem Libice byl kníže Slavník, rodově spřízněný s německým císařem Otou II. Majetek Slavníkovců byl obrovský a plně se vyrovnal majetku pražských Přemyslovců. Jejich značně samostatná država zabírala dokonce větší část území Čech, než vlastnili Přemyslovci. Slavníkova metropole se významem rovnala tehdejšímu pražskému hradišti.

Přesto kníže Slavník dobrovolně uznával svrchovanost Přemyslovců, neboť jeho manželka Střezislava z tohoto rodu pocházela. Byla tetou vládnoucího knížete Boleslava II. I když mezi oběma mocnými rody nebyly žádné vřelé vztahy, spory mezi nimi z „rodinných“ důvodů nepropukly naplno. Ale rod Vršovců byl odedávna vůči Slavníkovcům nenávidný a obratnou politikou k nepřátelství směřoval i Přemyslovec. V den zasvěcený svatému Václavu, 28. září 995, vtrhli Vršovci ve jménu Boleslava II. na libickou tvrz a vyvraždili všechny členy slavného rodu, včetně nemluvňat. V ten den se vlastně v krvi zrodil český stát, protože Přemyslovci už neměli na území Čech žádného významného konkurenta. Správa Libice byla svěřena Vršovcům, takže se značně rozšířil i jejich majetek.

Z libického rodu pocházel také svatý Vojtěch, v neslovanských zemích známý jako Adalbert. Byl jedním ze sedmi synů knížete Slavníka a Střezislavy. Narodil se v roce 957.

V dětství těžce onemocněl. V naději na uzdravení jej rodiče zasvětili církevní dráze. Byl na svou dobu mimořádně vzdělaný. Toho času byl patrně nejvzdělanějším člověkem v naší zemi. Studoval v Magdeburku. Po svém návratu zpět domů se jako 25 letý (r. 982) stal biskupem. V polopohanských Čechách bojoval proti obchodům s otroky, mnohoženství, hrubé síle, krevní mstě, incestu, nezřízenému životu kněží. Traduje se následující příhoda, která vyostřila vnitřní napětí v Čechách.

Cizoložná manželka Vršovce Bořuty z Krabčic měla podle staročeského řádu "utrpěti pokutu smrti rukou manžela". V hrůze před tímto trestem se utekla pod ochranu biskupa Vojtěcha do kostela sv. Jiří na Pražském hradě. Její pronásledovatelé však porušili chrámový azyl a přímo před oltářem ji stáli. Vojtěch byl tímto činem šokován. Proklel celý Vršovský rod, exkomunikoval ho z církve a znechucen odešel do Říma. Tady jej zastihla hrozná zpráva, že Vršovci na Libici vyvraždili všechny členy jeho rodiny. Vojtěch se do Čech už nevrátil. Netoužil po zemi, která se stala hrobem jeho rodu. Nechtěl žít tam, kde násilí, zrada a vraždy udržovaly moc jedněch nad druhými. Odešel do Polska a odtud k pohanským Prusům, kde našel jako čtyřicetiletý 23. 4. 997 mučednickou smrt.

Tělo Slavníkovce Vojtěcha, prohlášeného mezitím za svatého, vykoupil polský panovník zlatem a dal je roku 1000 pochovat v Hnězdně. Ostatky svatého Vojtěcha vyzdvihli ozbrojenci knížete Břetislava I. jako válečnou kořist po dobytí polského Hnězda v roce 1039 a slavnostně je přenesli do chrámu svatého Víta v Praze. Po dlouhém putování spočinul svatý Vojtěch v rodné zemi. Mrtvý Slavníkovec už Přemyslovcům nepřekážel, ale naopak posloužil k větší slávě jejich vládců.

Troufalost Vršovců po libickém vraždění v Čechách léty značně stoupala. Předákům jejich rodu je připisováno mnoho zlého. Například vražda přemyslovského knížete Jaromíra (r. 1035), vražda Břetislava II. (r. 1100), svržení knížete Bořivoje II. (r. 1107) a mnohé další činy. Třeba Vršovec Mutina se těšil velké důvěře knížete Svatopluka. Ale když jej zradil v bojích s Poláky ve Slezsku, dopadla zkáza a neštěstí i na hlavy Vršovců. Svatopluk přikázal povraždit všechny členy tohoto zrádného rodu (r. 1108) „bez rozdílu věku a bez všeho odkladu“. Sám Mutina byl za svůj zločin barbarsky rozsekán. Celý rod byl pobit, včetně přátel a čeledi. Zahynulo na 3000 osob. Libice byla svědkem podobné scény jako před sto lety, když zde umírali Slavníkovci. Několik měsíců po těchto krvavých událostech byl kníže Svatopluk zezadu probodnut kopím prý patrně jedním z přeživších Vršovců. Z těch se ostatně zachránili jen nemnozí. A od nich prý později odvozovali svůj původ páni z Ředhoště.

O historii tohoto rodu se ještě traduje, že v roce 1174 Vršovec Nemoj pro spásu své duše věnoval dvorec Vražkov i s vinicemi Vyšehradské kapitule. Také Nemojův syn Matěj (Mutina), když roku 1187 umíral, opět pro spásu své duše věnoval všechny své statky klášteru v Doksanech. Darování tohoto majetku roku 1126 potvrdil i král Přemysl Otakar I. A na této listině je poprvé v historii zapsán i název naší obce LEČICE.

Ale vraťme se ještě ke svatému Vojtěchovi. 19. května 1997 požehnal na Karlově náměstí v Roudnici nad Labem základní kámen pro jeho sochu arcibiskup pražský a primas český, kardinál Miloslav Vlk. Socha svatého Vojtěcha od profesora Hanzíka pak zde byla vztyčena v listopadu téhož roku. Slavníkovec je zpodoběn jako poutník, levou rukou tiskne na srdce pektorál (kříž) a pravou se opírá o poutnickou hůl. Světcova socha je obrácena tváří k řece Labi, k bývalému významnému brodu, kterým musel při své pěší cestě z rodné Libice do Magdeburku projít. U nohou sochy na mramorové desce je napsáno:

ROSA BOHEMICA
SANCTUS ADALBERTUS
SVATÝ VOJTĚCH
997–1997
ROUDNICE N. LABEM
POSVĚCENO PAPEŽEM JANEM PAVLEM II.
27. DUBNA 1997

Aktualitky

Maminky, dejte pozor na své děti

Vozovky a cesty v naší vesnici se zdají málo frekventované, a proto klidné a bezpečné. Snad z toho důvodu tak často jezdí po obci na kolech i malé děti bez dozoru dospělých. A někdy jsou to opravdu ti nejmenší, předškolní. Několikrát se stalo, že téměř došlo k jejich kolizi s projíždějícími automobily. Děti neumí předvídat možné situace, nezareagují dostatečně pohotově a rychle. Neštěstí se může stát kdykoliv. Ohlíďte si své ratolesti...

krát se stalo, že téměř došlo k jejich kolizi s projíždějícími automobily. Děti neumí předvídat možné situace, nezareagují dostatečně pohotově a rychle. Neštěstí se může stát kdykoliv. Ohlíďte si své ratolesti...

Obracíme se na motocyklisty

Množí se stížnosti na hlučnost, rychlost a nebezpečnost „produkci“ místních motorkářů především na návsi a přilehlých komunikacích. Chodí tudy také starší lidé a pohybují se tu i malé děti. Lehce může dojít k nehodě. Přitom v okolí vesnice jistě existují možnosti k plnému vyžití majitelů motocyklů bez toho, aby ohrožovali a obtěžovali své

spoluobčany. Obecní úřad jim rád pomůže, budou-li si chtít na vhodném obecním pozemku vybudovat třeba i terénní „závodiště“. Stačí se jen na své zastupitele obrátit a takové místo vytipovat. Rychlé jízdy obcí jsou totiž zákonem zakázané a tudíž i trestné.

Na Safari se opět objevila černá skládka

Před nedávnem byly uklizeny a zavezeny černé skládky v okolí Ledčic. Vypadalo to, že je s nimi konec. Ale najednou se na Safari začala kupit halda sutí, hadrů, pneumatik, části vraků. Přitom v naší obci existuje sběrný dvůr, kam lze

odvést prakticky vše. Protože bylo zjištěno, kteří občané některé z věcí (například železo) na Safari přemístili, budou předvoláni k řízení přestupkové komise. Postih takových lidí musí být tvrdý, protože jinak se černých skládek nezbavíme.

Příliš horliví rodiče

K vyhlášení soutěže ve sběru PET lahví Obecní úřad vedla možnost, naučit děti třídit domovní odpad vyprodukovaný ve vlastních domácnostech, tedy přímo v obci. Aby děti nezůstávaly lhostejné vůči svému životnímu prostředí, ale aktivně se podílely na jeho zlepšování. Není tedy vůbec třeba, aby se do soutěže vrhli rodiče a sváželi plastové lahve z celého dalekého okolí. Věříme, že v příštím školním roce proběhne soutěž v klidu a podle smluvených pravidel.

Ledčická síť

V sobotu 3. 6. 2000 se na školním hřišti sešli hráči i fandové nohejbalu z celého okolí na 1. ročníku soutěže Ledčická síť. 12 družstev bojovalo o krásný putovní pohár. Palmu vítězství se odnesli pánové ze Straškova. Ledčické družstvo ve složení Luboš Králík, Vlastimil Rohan a Jaroslav Jarůšek bylo na druhém místě. Bronzovou příčku obsadila Nová Ves. Soutěž se vydařila. Bylo nádherné počasí, hráči i diváci si užili hodně pěkných sportovních situací i legrace.

Minifotbal podruhé

17. 6. v rámci Dětské veselice proběhl na školním hřišti turnaj v minifotbale, který letos proběhl zcela pod vedením mladých Luboše Krále a Jana Kaclíka. Jako nejlepší tým se opět ukázala čtveřice Míra Müller, Vláda a Tomáš Uhrovi a Ondra Došek, kteří obhájili své loňské vítězství, a tak jim

zůstává putovní „křišťálová mísa“. Jako nejlepší brankář byl vyhodnocen Vláda Uher, nejlepším střelcem jmenován Míra Müller a nejvýkonnějším hráčem pak se stal Pepa Hudeček z první třídy místní školy. Všem pěti družstvům děkujeme za účast, vítězům blahopřejeme a těšíme se na další ročník.

Jak na „občanky“

Prvním červencem nabývá na účinnosti zákon č. 328/199 Sb. o občanských průkazech a zákon č. 329/199 Sb., o cestovních dokladech. Co tyto novinky občanům přinášejí? Především to, že veškeré úkoly, které dosud v těchto oblastech plnila policie, přecházejí na okresní úřady a další matriční úřady.

Žádost o vydání občanského průkazu a cestovního pasu podává občan na příslušném okresním úřadu, případně na obecním úřadu, který je pověřen vedením matrik. Od 19. července budou tedy moci ledčičtí občané žádat o vy-

dání občanského průkazu v budově Okresního úřadu v Mělníku v Tyršově ulici, nebo na matričním úřadu ve Veltrusích. K vydání občanského průkazu potřebujete:

- formulář – na matrice ve Veltrusích nebo OkÚ Mělník
- 2x foto
- rodný list, doklad o státním občanství, k získání u p. Rádlové na matrice na OkÚ Mělník nebo platný český pas
- u osob 15 letých, pro první OP, je zapotřebí oddací list rodičů

Poděkování

- panu Ciprovi za poskytnutí písemných podkladů o historii několika domů v Ledčicích
- panu Vlastimilu Postráneckému za umožnění exkurze do jeho firmy POST DESIGN a panu Jaroslavu Šebestovi za sympatické vystupování a dětem přiměřené seznámení s prací v truhlárně
- panu Jiřímu Petrášovi za fotografickou dokumentaci práce kynologického klubu
- paní Evě Chmelové za dorty a cukrovinky pro děti z MŠ a ZŠ k MDD a Dětské veselici, za zeleninu do místní školní jídelny a za mimořádně hezký vztah k dětem
- panu Pokornému z čp. 221 za zprostředkování daru od firmy Family Frost k Dětské veselici pořádané 17. 6.
- slečně Elišce Stejskalové za vedení kroužku aerobiku, za přípravu soutěže a veřejného vystoupení
- paní Marii Zemanové za celoroční práci s tanečně pohybovým kroužkem, za napečení koláčů na Dětskou veselici a za věcné dary pro děti
- panu Václavu Vovsovi, řediteli firmy MEVA a. s. za zajištění dopravy dětí místní školy na školní výlet
- manželům Daně a Liboru Holubovým za knihy do místní knihovny
- panu Vlastimilu Postráneckému a jeho firmě za výrobu tří malířských stojanů do školní družiny
- místní mládeži za obětavou přípravu Staročeských májů
- slečně Michaele Sternové a panu Radku Budkovi za předvedení vozu rychlé záchranné služby, za drobné dárky a seznámení dětí s první pomocí při úrazu (30. 5., 17. 6. 2000)
- paní Pospíšilové z čp. 76 za brožované knihy do místní knihovny
- všem členům obecního zastupitelstva a dalším dárcům za věnování předmětů do tomboly Staročeských májů
- panu Vladimíru Volkovi z čp. 110 za medicimball pro děti z ledčické školy
- panu Josefu Milerovi za materiály o kynologickém klubu v Ledčicích
- panu Radku Budkovi za zapůjčení stanu na dětský den

Děkujeme všem, kteří obětavě pomáhají při přípravě a organizování kulturních a společenských akcí v obci.

O veřejných zasedáních obecního zastupitelstva

Doba je jiná než před deseti lety. Už se ukázněně, pěkně bez řečí a bez vyřčení vlastního názoru, bod po bodu neodhlasuje celý program schůze. Dnes se členové obecního zastupitelstva scházejí pouze veřejně, před svými spoluobčany. Je to povinnost daná zákonem. Už nejde něco dohodnou za zavřenými dveřmi. Každý člen obecního zastupitelstva musí svůj názor vyjádřit před očima svých voličů, projednávat před nimi problémy obce, souhlasit či nesouhlasit s ostatními zastupiteli, obhájit či neobhájit

svůj názor. To je demokracie v praxi. Proto také bývají veřejná zasedání hlučná, někdy se časově protáhnou, ale nikdo nemůže říct, že „oni“ něco udělali a dohodli za zády ledčických občanů. Koho skutečně zajímá chod obce, to, co se v ní děje, proč je něco tak a ne jinak, ten si určitě rád udělá jednou za čtvrt roku čas a přijde na veřejné zasedání. Třeba se i rozčílí, vynadá těm „za stolem“, ale vždycky se dozví něco nového. Tak co, přijde nás příště zase o něco víc?

O čem se jednalo na veřejných zasedáních

11. 5. 2000

Byl schválen rozpočet na rok 2000

Byla přijata vyhláška č. 1/2000 o poskytování půjček občanům Ledčic

Bylo schváleno přijetí jednoho uchazeče o civilní službu

Byl schválen příspěvek 1 000 Kč na jedno dítě při vítání občánků

Byl odložen pronájem rybníků

Bylo schváleno uzavření dohody o reklamě na vodojemu s Pískovnou Ledčice na období 10 let

Bylo schváleno částečné financování vodovodních přípojek občanům z prostředků obce

Bylo schváleno podání žádosti o dotaci na umělý povrch běžecké dráhy na školním hřišti od MŠMT

25. 5. 2000

Bylo schváleno zajištění a financování výkopů spojených s budováním vodovodu k hranici pozemku vlastníka

Nebyl schválen návrh Územního plánu Pražského regionu na umístění vysokorychlostní tratě v blízkosti naší obce

Bylo umožněno nahlédnutí do konceptu Územního plánu obce Ledčice

29. 6. 2000

Hospodaření OÚ za rok 1999 – závěr z kontroly účetnictví OÚ Ledčice finančním referátem OKÚ Mělník: bez závad

Bylo schváleno otevření páté třídy ZŠ od září 2000

Byla přijata smlouva o provozování vodovodu firmou VKM a. s. Kladno

Bylo odsouhlaseno výběrové řízení na odvoz fekálií

Bylo odsouhlaseno poskytnutí zvýhodněných půjček na vybudování nepropustných odpadních jímek

Byl schválen zákaz vypouštění splaškových vod do povrchové kanalizace s konečným termínem 31. 12. 2001

Byl schválen nákup ojetého osobního vozidla pro potřeby obce

Nebyl přijat návrh na zrušení finančních příspěvků rodičů na MŠ (100 Kč) a ŠD (30 Kč)

Vodovod krok za krokem

Letitým problémem číslo jedna je v naší obci voda. Zásobování pitnou vodou bylo vždy špatné. Některé domy sice mají vlastní studnu, ve vesnici existuje i devět kopaných studní obecních, ale kvalita vody v nich neodpovídá ČSN 75 111 o vodě pitné. Voda mnohde není pitná ani po převaření a rozborů ukazují, že se její kvalita nelepší. Je to překvapující, neboť se všeobecně předpokládalo, že snížení vysokých dávek hnojiv, kterými bylo na polích v minulých letech přímo plýtváno, se spodní vody zkvalitní. Zatím

tomu tak není. Již v roce 1993 podepsali obyvatelé 120 domů v Ledčicích petici, která žádala co nejrychlejší výstavbu vodovodu, neboť dřívější pokusy o vlastní vrty s pitnou vodou v katastru obce nedopadly dobře.

25. 9. 1993 Obecní úřad vyhlásil referendum, které se přímo týkalo otevření pískovny poblíž obce a nepřímo i obav místních lidí ze „stržení“ vody činností této firmy. Na hlasovacích lístcích měli občané odpovědět na jedinou otázku:

Souhlasím, aby firma Hájek Štěrkopískovny Uhy provozovala těžbu písku v části obce Černiva, k. ú. Ledčice, na dobývaném prostoru o výměře přibližně 120 ha, jako správce tohoto státem určeného dobývaného prostoru.

Pan Hájek obci nabídl, že pomůže s výstavbou vodovodu příspěvkem cca 5 miliónů korun, a to buď hotovostí, nebo zapůjčením strojů. Ve výsledku referenda převládalo slůvko „ano“, takže firma začala odkupovat od vlastníků pozemků půdu za 12 Kč/m². Pískovna má povoleno těžit do hloubky 12 metrů, neboť hranice spodních vod byla geologickým průzkumem určena na 13 metrů. Základní vodní rezervoár je však až v hloubce větší než 40 metrů. Po složitých jednáních se postupně chystala a velmi, velmi pomalu rozjížděla výstavba vodovodu.

Vodu do naší obce dodá, po různých změnách a peripeitiích, firma VKM Kladno – Mělník. Stavbu pak začaly Vodovody a kanalizace Kralupy nad Vltavou.

Vodojem postavila v roce 1998 firma Teplotechna Ostrava, zkolaudován byl v roce 1999. V roce 1998 bylo na stavbě vodovodu proinvestováno 6 640 000 Kč, do roku 1999 pak 15 miliónů. Vodovod bude celkem stát 28 miliónů 877 tisíc korun. Pískovna Ledčice přispěla 5 milióny korun, Eurotel

zaplatil 2 milióny formou předplaceného nájemného na vodojemu, nenávratná půjčka dotace od Ministerstva zemědělství je 6 miliónů 820 tisíc, obec Ledčice zatím vložila prostředky ve výši 4 milióny 877 tisíc korun a půjčka ze státního rozpočtu činí 4 milióny 170 tisíc korun. Tuto půjčku obec začne splácet již v tomto roce a to 417 tisíci korunami ročně. Půjčka bude splacena v roce 2009.

Co se týče plateb spotřeby vody:

- platí se skutečná spotřeba, kterou čtvrtletně odečte pracovník VKM podle stavu na vašem vodoměru
- nezastihne-li tento pracovník nikoho v domácnosti, zanechá zde lístek k vyplnění stavu na vodoměru, který majitel nemovitosti zašle na VKM Kralupy nad Vltavou
- nezareaguje-li odběratel na první ani druhou možnost, vypočítá mu VKM zálohu z průměrné spotřeby vody v domácnosti
- platba se posílá složenkou nebo se může uhradit přímo na pracovišti VKM v Kralupech nad Vltavou, Vodárenská č. 699, telefon: 0205/23589
- pro domácnost stojí 1 m³ 19,43 Kč, pro podnikatele pak 21 Kč za m³

Více o půjčkách

Obec Ledčice se zapojila do Programu poskytování státních půjček na opravy, modernizaci a rozšíření bytového fondu, aby pomohla svým občanům při tolik potřebné výstavbě odpadních jímek, vodovodních přípojek, opravách a úpravách rodinných domků. Obecní úřad připravil roz-

sáhlé podklady a zažádal o dotaci Ministerstvo pro místní rozvoj. Z celého okresu jen několik málo obcí získalo dotaci v maximální výši, která se vypočítává podle počtu obyvatel. Ledčice ano, což znamená 600 tisíc korun.

Z fondu se mohou poskytovat následující druhy půjček:

Poř. č.	Název	Lhůta splatnosti	Úrok půjčky	Horní hranice
01	vybudování jímky odpadních vod u domu staršího 10 let	5 let	3 %	do 35 tis. Kč/1 dům
02	zřízení ekologického topení ve stávajícím domku	4 let	5 %	do 25 tis. Kč/1 byt
03	dodatečná izolace domu proti spodní vodě – stáří nad 10 let	3 let	5 %	do 20 tis. Kč/1 byt
04	obnova fasády domu včetně oplechování u domu staršího 10 let	4 let	5 %	do 30 tis. Kč/1 dům
05	zateplení obvodového pláště domu staršího 5 let	5 let	5 %	do 50 tis. Kč/1 dům
06	vybudování WC, koupelny, nebo sprchového koutu v bytě, kde dosud není	3 let	5 %	do 20 tis. Kč/1 byt
07	obnova střech (krytina a krov jsou starší 10 let)	5 let	5 %	do 50 tis. Kč/1 dům
08	výměna rozvodu vody v havarijním stavu nebo je-li rozvod zhotoven z hygienicky závadných materiálů	2 let	5 %	do 10 tis. Kč/1 byt
09	rekonstrukce rozvodu el. proudu ohrožující život nebo nesplňující předpisy	2 let	5 %	do 10 tis. Kč/1 byt
10	výměna oken za okna s účinnější tepelnou izolací, výměna oken z důvodů architektonických	3 let	5 %	do 20 tis. Kč/1 byt
11	na nástavbu bytů ruší-li se plochá střecha	7 let	5 %	do 50 tis. Kč/1 byt
12	na půdní vestavbu bytů	7 let	5 %	do 50 tis. Kč/1 byt

Půjčku lze získat na základě písemné žádosti, kterou odevzdáte na Obecním úřadě a která bude posouzena ve výběrovém řízení. To provede obecní zastupitelstvo. V písemné žádosti

musí být, kromě osobních údajů žadatele, druh půjčky podle výše uvedené nabídky. S podrobnou vyhláškou o půjčkách se můžete v úředních dnech seznámit na Obecním úřadě.

Ludvík Lát – Na lečické faře (7)

Vzpomínky farářského syna, v Českých Budějovicích 1926, nákladem vlastním, – vytiskla knihtiskárna A. Vimra

Mívali jsme vždy radost, kdykoli k nám přijel a vítali ho s jásotem. Maminka byla také vždycky ve výborné náladě a celá změněna, jako by se bylo stalo něco velmi velice radostného. A tak i nám dětem bývalo dobře, měli jsme se vždycky jak o velikých svátcích.

Maminka byla vždy na svého bratra hrda a nejednou nám o něm vypravovala, co pro národ český i církev evangelickou vykonal. A že prý mu tenkrát patřilo první místo v církvi, ačkoliv byl velice skromný a do popředí se netlačil.

Jistě pan strýček vykonal mnoho v oněch dobách svou spisovatelskou činností, kterou šířil v církvi evangelické národní uvědomění. A na svých častých cestách do ciziny jistě vykonal mnoho pro naši budoucí samostatnost a připravoval půdu pro pozdější bojovníky a pracovníky.

Pracoval vždy pozdě do noci a z přepracování vznikla u něho tuberkulosa hrtanu, jež ho přivedla do hrobu.

Budiž mu věčná paměť!

Starý pan učitel

Jmenoval se Václav Hájek a působil na lečické evangelické škole přes čtyřicet let. V Lečicích také zemřel a na lečickém hřbitově odpočívá.

V mladých svých letech byl krasavcem, jemuž se tak hned někdo nevyrovnal. Nádherné, kučeravé vlasy, krásný, hnědý, lehce se vlnící plnovous, velmi pěkný orlí nos, jiskrný zrak, ušlechtilé tahy obličejů, ruměné tváře a tělo přímé jak svíčka s ušlechtilými pohyby Sokola, jehož svaly jsou jak ocelové pružiny. Až do svých šedin si uchoval krásu a rovně chodil až do smrti. Přitom pak byl výborným učitelem, jehož všichni, evangelíci i katolíci, měli rádi. Neboť do lečické evangelické školy chodily i katolické děti. A poněvadž pan učitel měl své učitelské povolání rád a uměl vyučovat jako málokdo, přitom pak byl člověkem vzácného charakteru, získal si oblibu všech řádných slušných lidí, ať už patřili k jakémukoli vyznání.

Svým vychovatelským uměním dovedl proměnit školu v místo radosti, třebaže někdy také užil i rákosky, jíž se tenkrát všeobecně užívalo ve školách, a to v hojné míře.

Nejmilejším předmětem bylo počítání „z paměti“ bez tabulky a papíru. To byla hodina veselá, a po ní, jestliže jsme dobře počítali, odměňoval nás starý pán trochu neobvyklým způsobem, který snad mnohý učený pedagog odsoudí, ale my, děti, přijímaly jej s nadšením. Pan učitel byl totiž vášnivým čtenářem a citelem „Národních listů“ do

kterých tenkrát psával ještě Neruda. A tak nám po této hodině čítával z novin, ovšem jen to, co se hodilo pro školu. Toto čtení bylo nám požitkem, na nějž jsme se těšili po celý týden. Největším trestem, jaký mohl stihnout hříšnou duši, která se něčím provinila, bylo vyhnání na chodbu a vyloučení z hodiny, kdy se četly „Národní listy“. Proto byla snad kázeň v naší škole vzorná a chování všech velmi dobré, což uznávalo se veškerým občanstvem lečickým.

Ale nebyly to pouze „Národní listy“, jimiž nás pan učitel povzbuzoval k pílí a vzornému chování. Míval ještě jiné prostředky výchovné.

Nejpříjemnějším, ovšem jen zřídka, snad dvakrát za rok užívaným, byla medová odpoledne. Prostředek, o němž se žádný učený vychovatel nezmiňuje.

Starý pan učitel byl výborným včelařem, jeho úly proto vždy dávaly hojnost medu. A to mu umožňovalo pořádat ona medová odpoledne, na něž jistě žádný z jeho žáků nezapomenul po celý život.

Tato odpoledně měnila i největší lenochy v horlivce, vlky v beránky a ničemy v řádné členy školské společnosti.

Jakmile jsme v takové líbezné odpoledne vstoupili do školy, už nám ohlašovala kořená vůně medu, že dnes budou sladké hody. Jen jsme se pomodlili a už vcházela paní učitelová se svými dětmi. V jejich rukách se k nám slibně nesla koláčová prkna, na nichž místo koláčů byly urovnány dlouhé řady medových špalíček. Odstředovacích strojů se tenkrát ještě neužívalo a tak dostávali jsme každý po kousku plástu, z něhož se řinuly jantarově žluté kapky medu. Lenoši dostali málo nebo nic, za to pilným bylo přidáno více méně dle píce, úspěchů a zásluh. Spravedlnost slavila tu vždy své vítězství ještě plněji, než na konci školního roku při rozdávání vysvědčení. Nedostat kousek vzácné pochoutky, když jiní se labužnický olizovali, pomalounku ukusující ze své porce, ó to byl trest, proti němuž nebyla rákoska ničím.

Když jsme dojedli svou chutnou nadílku, chtělo se nám ovšem pít a tak slavnost medová bývala vždy ukončena pitím vody, kterou donesli nejsilnější hoši ve dvou konvích. Trvalo to hezkou chvílí, než se všichni napili, neboť voda po medu podávaná, všem nějak obzvláštně chutnala.

Obyčejně celé odpoledne ztratili jsme tímto hodokvasem, ale ztráta času byla jen zdánlivou, neboť vše jsme nahradili zdvojenou pozorností a pílí později. Mnohý odborník snad bude všelijak starého pana učitele a jeho výchovné metody

kritizovat, ale co naplat, výsledky jeho výchovatské i učitelské činnosti byly skvělé.

Byla malá ta naše škola, nízká a trochu staromódní. V jediné místnosti nás tam bývalo téměř sto a někdy snad i víc. Učebné pomůcky byly ještě skrovnější než budova. Říkali jsme sice zasklené skříně, v níž byly uschovány, „museum“, ale její obsah naprosto neodpovídal tomuto hrdému názvu. Bylo tam několik vycpaných zvířat, dva velké magnety, několik prostých přístrojů a přístrojů, několik kamenů a hornin, tři popelnice a několik bronzových předmětů z mohyl, krabice s motýlky a brouky, barometr, na němž jsme odhadovali počasí – to bylo „museum“ lečické školy v létech osmdesátých.

A přece milovali jsme svou školu i starého pana učitele. Když měl narozeniny nebo jmeniny, slavívali jsme je, ač vlastně dle evangelických obyčejů měli jsme slavit pouze narozeniny.

Ovšem nelze říci, že by byl býval pan učitel odměněn dle zásluh svých a potřeb. Měl četnou rodinu, ale příjmy neveliké, jako téměř všichni učitelé na evangelických školách oné doby. I musil se přičiňovat na svém hospodářství, u včelíček i jinak. Tím většího uznání zaslouží tedy jeho idealismus a oddanost evangelické věci. Tento idealismus projevil se i v tom, že svého nadaného syna poslal také na evangelický učitelský ústav v Čáslavi, aby jednou byl jeho pomocníkem i nástupcem v lečické škole.

Pověst lečické školy byla vždy výborná, nejen v Lečicích, ale na celém Podřipsku. A v roudnickém gymnasiu páni profesori říkali, že hoši z lečické školy byli vždy nejlepšími „vědatory“ při zkouškách přijímacích. To byla dozajista největší pochvala, jíž se starému panu učiteli mohlo dostat.

Tetinka Růženka

Říkali jsme jí tetinka, ač jí nebylo ani dvacet let. Byla hezká jako nejhezčí obrázek, takže se o její kráse mluvilo daleko široko, nejenom na Podřipsku. Učila v naší opatrovně a žila u nás na faře, jako by byla naše. Měla jen maminku a dvě sestry, její tatínek, lékař, jí zemřel několik let před tím, než přišla k nám. Měli jsme ji rádi a měla ji ráda celá ves. Nejen děti, ale i jejich rodiče a vůbec kde kdo. Říkalo se o ní, že je to anjel a ne člověk.

Však si to také zasloužila a já tomu upřímně věřil, když mi bylo asi šest let. Byla tak hezká, hodná, roztomilá a moudrá, jako žádné jiné děvče, které jsme znali. A jednou, když jsem byl nespravedlivě bit, se mě ujala a mě potěšila v mém velikém hoři. Toho jsem ji nikdy nezapomněl a byl bych za ní s radostí krev cedil. Měli jsme totiž služku Rozárku a ta mne neměla ráda. Vychovala totiž Bohouška, když se maminka po jeho narození těžce, skoro

na rok, roznemohla. A že si ho vychovala, měla ho ráda, jako by to byl její vlastní syn. Jednou se stalo, že kdosi rozbil tatínkovi těžítka, kovového koníka. Podezření padlo, rozumí se, na nás děti a Rozárka, ač to nebyla pravda, svedla vinu na mě. Že prý mě viděla při činu. Snad se bála, abychom nedostali oba a chtěla Bohouška zachránit před trestem. Tatínek na mě, abych se přiznal, když mě Rozárka viděla. Ale já bych byl lhal, kdybych se byl hlásil k něčemu, čeho jsem nespáchal.

Když všechny domluvy, abych se přiznal, byly marné, byl nade mnou vyřčen rozsudek, že nebudu bit za toho koníčka, ale za to lhaní. Když jsem protestoval dál, poručil tatínek přinést konev vody a že mě polije, budu-li plakat a naříkat. Byl jsem tedy bit a Rozárka z toho měla radost, jíž dala zcela otevřeně najevo, neboť, jak jsem napsal, ráda mně neměla. Za to tetinka Růženka se mě ujala, ovšem až potom, když byl vykonán a já už jen vzlykal. „Pověz mi pravdu, Ludvíčku, udělal jsi to nebo ne? Ovšem, že jsem ji pověděl, jak nevině a nespravedlivě jsem byl spráskán, a to velice bolestně. „Vidíš, Ludvíčku, Pán Ježíš také byl nespravedlivě a nevině bičován a ukřižován, ale neplakal, ještě se modlil za své nepřátele“ a při tom mě pěkně pohladila, takže jsem přestal plakat, a naopak měl velikou radost z toho, že mi tetinka věří a že lži nepodezřívá.

Toť se ví, že jsem od toho okamžiku tetinku považoval za Božího anjela, který mi dal odměnu za křivdu, na mně spáchanou. Rozárku naopak pokládal jsem za dceru satanovu, a to tím spíše, že ještě dvakrát svedla na mě, čeho jsem se nedopustil, ale zač jsem přece velmi citelně byl potrestán. K tetince Růžence za to měl jsem důvěru neomezenou a rozhodl se, že jen ona, žádná jiná, bude mojí ženou, až se jednou ožením.

Než se dostala k nám, byla ne vzdělání ve Švýcarsku. O této zemi dovedla nám vypravovat lépe než tatínek, anebo pan strýček Kašpar. O horách vysokých, pokrytých spoustami ledu a sněhu i v nejparnějších letech. O skalách příkrých, jak nejvyšší věže a pnoucích se do nebes tak vysoko, že věž babylonská byla jistě mnohem nižší. O ledovcích, které jak ohromné řeky pomalu, pomalu plazí se dolů do údolí mezi lesy a luhy, kde tají a mění se v bystřiny. A což ty zelené, v létě i na podzim kvetoucí stráně a louky, na nichž se pasou vážně a důstojně švýcarské krávy. A jaké krávy. Statné, vykrmené a mohutné, s opentlenými rohy a se zvonky, jež mají přivázány na šíjích. A jak ty zvonky, když krávy v podvečer jdou spat, zvoní, a jak ti pasáči troubí na trouby, delší než největší člověk. A ty nezbedné, bujné švýcarské kozy! A kamzíci! A lovci kamzíků, stoupající za nimi až na vrcholy sněžných hor!

pokračování příště